

Taş olsa ağlar!

Türk topraklarında “Türksüz bir Ermenistan” yaratmayı hayal ediyorlardı! Tanklar, toplar, roketatarlar ve gözlerini döndüren bir “nefret” ile geldiler, kadın, kız, çocuk, bebek, genç, yaşlı ayırmadan gözlerini oyduklar, derilerini yüzdüler, diri diri yaktılar; birkaç saat içinde binden fazla Azerbaycan Türkünü katlettiler...

Boynunu bükmüş gibi duran bir kadın; 30’lu yaşlarında. Boynu bükük değil aslında, görenlerde bu algıyı yaratan ikiye ayrılan kafatasının omzuna düşmüş olması. Resme biraz daha dikkatle bakabilerseniz (ki o resimlere bakabilmek insanın kolay üstesinden gelebileceği bir iş değil) küçük bir çocuğun yattığını görüyorsunuz kadının altında...

Bir kız çocuğu... Kömür rengi saçları kapatmış yüzünü. Aklımdan hiç çıkmayacak avuç içi kadar ayaklarındaki kırmızı çorapları; belki kaçmaya çalışırken ayağından fırladı, belki de o kış gecesi can havliyle kendilerini dışarı atarken giymeye fırsat dahi bulamadı ayaklarındaki. Tam karnında bir delik... Azerbaycanlı asker kucağına alıyor; kuru bir dal gibi bedeni. Kanla yıkalı saçları hareketsiz, kaskatı kesilmiş...

Bir erkek çocuğu; alnından itibaren kafa derisi soyulmuş. (Birçok Azerbaycan Türkünün bedeninde adeta imza gibi kullanılmış bu işkence yöntemi.)

Hamile bir kadın... İki ayağı çorapla bağlanmış. Karnı deşilmiş, göğüsleri kesik. Yanında ıstırapla dudağını ısıran bir adam. Belki karısıydı yanında yatan...

Bir kız çocuğu daha; üç bilemediniz dört yaşında... Belden aşağısı soyulmuş; bacağında kocaman bir yara... Oyuklar açmışlar minik bedeninde acımasızca...

Üst üste, yığınlar halinde insanlar, kömür olmuş suratları, yanmış yakılmışlar.

Bir kundak bebeği... Dizlerini içine çekmiş, iki elini yumruk yapmış sımsıkı... Yüzü paramparça, o acıya kim bilir nasıl dayandı!

Başında kalpağı, beyaz sakallarıyla bir dede; 70-80'lerinde. Doğduğu, büyüdüğü şehre son kez bakarken mi bilmem, gözü açık vermiş son nefesini...

DERİLERİNİ YÜZDÜLER...

Bu görüntüleri çeken Azerbaycanlı kameraman Cingiz Mustayev tutamıyor gözyaşlarını:

“ Bunlar adam değiller...”

Nitekim Amerikalı gazeteci Thomas Goltz da Mustayev'in gördüğünden farklı bir “gerçek” göremiyor masum sivillerin “cesetleri” arasında:

“Fotoğrafçı arkadaşım öyle etkilenmişti ki fotoğraf çekebilmesi için kendisini üzerlerine doğru itmem gerekiyordu. Cesetler, mezarlar, evet hepsi mide gerektiriyordu... Bazı cesetleri tanımaya çalıştım ama yüzlerinden vurulanlar, tanınmayacak halde olanlar vardı...”

Hocalı bu işte. Hocalı, kafa derisi yüzülmüş Telinan Enveroğlu Orucov... Hocalı, tecavüze uğramış gözleri çıkarılmış Fitat Ehedkızı Hasanov... Hocalı, gözleri ve göğüsleri kesilen Dilara Oruçgızı Nuraliyeva... Hocalı, elleri telle bağlanarak kafası kesilen Hafiz Yusufğlu Nuriyev... Hocalı, cinsel uzuvları kesildikten sonra yakmış İkbal Kuluoğlu Aslanov... Hocalı, üç yaşında diri diri yakılan Agyar Salmanoğlu İmam...

ÖLÜ SAYISI BİLİNMIYOR

Ermeni işgalciler, 1992 yılının 25 Şubat'ını, 26'sına bağlayan gece, Rus 366. Motorize Alayına ait 9 tank, 4 zırhlı taşıyıcı, 70 piyade zırhlı savaş aracı, 4 Strela -10 roket sistemi, 8 top, 57 havan topuyla geldiler ve hiçbir askeri gücü bulunmayan, 200'e yakın “gönüllü” tarafından korunan silahsız (25 Temmuz 1990'da yayınlanan bir kanunda Dağlık Karabağ'da av tüfekleri dahil bütün ateşli silahlar toplatılmıştı) Hocalı'yı yerle bir ettiler!

Hocalı, “Resmi rakamlara göre 63'ü çocuk, 106'sı kadın ve 70'i yaşlı olan 613 kişi öldü, 1275 kişi rehin alındı, 68'i kadın, 28'i çocuk olmak üzere 150 kişi kayıp, 487 kişi sakat kaldı...” cümlesinden ibaret kimileri için. “Rakamlar”sa Hocalı'ya kör-sağır-dilsiz kalınmamasını sağlayacak olan, hemen söyleyeyim:

613 değil binden fazla Azerbaycan Türkü öldürüldü Hocalı'da... 613 Ermenilerle yapılan pazarlıklar sonucu cenazeleri alınıp defnedilebilenlerin sayısı; çoğu Ağdam'a gitmeye çalışırken

Ermenilerin ateş açmama sözü verdikleri ormanda öldürülenler... Bunu Rus ordusunda subay olan Yuriy Girçenko itiraf ediyor: “Olmayan Devletin Ordusu” kitabında.

“Hocalı’dan sonrası”nın bilançosunu biliyoruz biz sadece... Hocalı’da kime, ne oldu sorusu cevapsız hâlâ... Ermeni gazetecilerin bahsettikleri o “ceset dağları”nda saklı hâlâ “Hocalı gerçeği” Ve dünyanın cevap vermesi gereken soru belli:

Biz o gerçeği öğrenmek için neyi bekliyoruz? Yüz yıl sonra topraktan fışkıran kemiklerin izi sürülerek bulunacak toplu mezarları mı?

BM Soykırım Suçunun Önlenmesine ve Cezalandırılmasına İlişkin Sözleşmesi “soykırım”ı “milli, etnik, ırki veya dini bir grubu kısmen veya tamamen imha etme” olarak tanımlıyor. Buna rağmen Meksika ve Pakistan’dan başka “soykırım” diyebilen ülke çıkmadı Hocalı’da yaşananlara. Hocalı’ya “Bir tek Türk bile kalmayacak” naralarıyla giren Ermeni işgalcilerin yaptığı “soykırım” değilse ne?

Katliam “geliyorum” diyordu

Ermeni işgalciler “Sadece Ermenilerin yaşadığı Büyük Ermenistan”ı kurmak hayaliyle 1905’te başlattıkları “Türklerden arındırma” operasyonlarının devamı olarak, 1988 yılından itibaren Azerbaycan topraklarının yüzde 20’sini işgal ettiler. 1 milyon kişiyi göç ettirdiler. 20 binden fazla Türkü öldürdüler. 50 bin kişiyi sakat bıraktılar. 5 bin kişiyi rehin aldılar. Azerbaycan’da 8 bine yakın “şehit ailesi” var.

TELEFON YOK,

ELEKTRİK YOK...

Dağlık Karabağ’ın stratejik noktalarından biri olan Hocalı rastgele bir hedef değildi. Bağlantı yolları ve bölgenin tek havalimanına sahip olmasıyla “üs” niteliği taşıyordu. Hocalı soykırımının ilk adımı şehrin karayolu ulaşımına kapandığı 30 Ekim 1991’de atıldı. Hocalılar için tek ulaşım aracı kalmıştı: Helikopter. 20 Kasım 1991’de Azerbaycan devlet yetkilileri, Rus ve Kazak gözlemcileri taşıyan helikopterin düşürülmesinden sonra bu imkan da ortadan kalktı. Hocalı halkı Ermenilerin işgal ettiği köy ve şehirlerin ortasında sıkışıp kalmıştı. Amerikalı gazeteci Goltz daha 1991 yılının Ocak ayında Hocalı’daki durumu şöyle aktarıyordu: “Şehirde telefon çalışmıyor, elektrik yok, ısıtma sistemi yok, hiçbir şey çalışmıyor...”

Ermenilerin Türk Soykırımı HOCALI (2) Katil doğanlar!..

13 yaşındaki çocuğun kafa, yüz, karın derilerini yüzen Zori Balayan’ın Hocalı’da yaptığı işkenceler ve işlediği cinayetlerden ötürü ruhunun sevinç ve gurur içinde olduğunu söyleyebilmesi ortaya

koyuyor ki, Ermeni caniler Türk öldürmekten zevk alıyor.

TBMM Hocalı Bildirisi'nde "kara sayfa", "insanlığa karşı suç", "katliam" dedi de bir türlü "soykırım" diyemedi ya, Hürriyet kocaman manşet atmış dün:

"Soykırım mı, katliam mı?"

MHP ve CHP "soykırım" diyor ve tanınması için çaba sarfediyor. AKP "bu parlamentonun işi değil" deyip "Türk soykırımı"nı tanımaya yanaşmıyor.

Ortada bir suç var; yüzyılın en büyük insanlık suçu. O suçun işlendiğine dair binlerce insan bedeninden oluşan kabarık bir delil dosyası var, Azerbaycan Türklerinin kanıyla yazılmış bir iddianame var, buna karşın "evet ben yaptım ve bu cinayetleri işlediğimden hiç pişman değilim" diyen sanıklar var...

Ee ne duruyorsun hükmü versene...

Vicdan kanırtan bir sessizlik...

Hal böyle olunca 20 yıldır haksızlığa uğrayan Hocalılılar en yoksun bırakıldıkları şeyi talep ediyor bugünlerde:

Adalet!

VAHŞETİ BÖYLE

SAVUNDU

Dün soykırım suçunun "delili" olan cansız bedenleri tasvire çalışmıştık. Gelin bugün sanıklara çevirelim rotamızı.

Hocalı'da katledilenler gibi katiller de adlarıyla sanlarıyla belli. 366. Motorize Alay Komutanı Yuri Yuriyeviç Zarvigov mesela... Mesela Yüzbaşı Vladislav Vladimiroviç Arutyunyan, üsteğmen Viktor Garmaş, Albay Aleksander Aleksandroviç Arutyunov, Hankendi eski Emniyet Müdürü Armo Abramyan... Ermenistan Savunma Bakanı Seyran Mushegoviç Ohanyan gibi tanınmış olanlar da var aralarında... Cumhurbaşkanı Serj Sarkisyan gibi "çok tanındık" olanlar, kanlı ellerini sıktıklarımız, yüzüne tebessümle baktıklarımız da...

2009 yılında Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün "misafiri" olarak Türkiye'de el üstünde ağırlandı Hocalı soykırımının vicdanlardaki 1 numaralı sanığı. Onu üzmemek için Azerbaycan'ın ay yıldızlı bayrakları Bursa Atatürk Stadına sokulmadı, çöp kutularına atıldı. Sarkisyan 1991-1994 yılları arasında yani işgalin başından ateşkese kadar Dağlık Karabağ Savunma Ordusu'nun komutanıydı.

Dün dündür, bugün barış zamanı mı diyorsunuz?

Öyleyse Sarkisyan'ın yıllar sonra soykırımla nasıl gururlandığını okuyun:

“Hocalı'dan önce, Azerbaycanlılar bizim şaka yaptığımızı sanıyordu, Ermenilerin sivil topluma karşı el kaldırmayacaklarını sanıyorlardı. Biz bunu kırmayı başardık...”

Ne pişmanlık, ne utanç, ne özür... O da yetmezmiş gibi Ermenistan'da yetişen yeni nesillere Türkiye'yi hedef göstererek adeta savaş emri verdi:

“Karabağ'ı biz aldık, Ağrı'yı da size bıraktık!”

Soykırım Suçunun Önlenmesi ve Cezalandırılması Sözleşmesi gereğince uluslararası mahkemede yargılanması çalışmaları gerekirken “soykırımcıyı açılım ortağı” yaptılar.

KÖPEKLERİN

ÖNÜNE ATILAR

Bir başka sanık, diplomatlarımızı katleden ASALA militanlığı da yapmış Monte Melkonyan günlüğüne “öç alma eylemi” olarak kaydetti Hocalı'yı. Ermenistan'ın dört bir yanında “milli kahraman” ilan edilen bu katilin heykelleri dikili.

Buyrun bir sanık daha. Zori Balayan “Ruhumuzun Canlanması” diye kitaplaştırdı sergiledikleri vahşeti:

“Arkadaşımız Haçatur'la ele geçirdiğimiz eve girerken askerlerimiz 13 yaşında bir Türk çocuğunu pencereye çivilemişlerdi. Türk çocuğunun bağırsık çağırışları çok duyulmasın diye, Haçatur çocuğun annesinin kesilmiş memesini çocuğun ağzına soktu... Başından, sinelerinden ve karnından derisini soydum. Saate baktım, Türk çocuğu yedi dakika sonra kan kaybından öldü... Ruhum halkımın yüzde birinin bile intikamını aldığım için sevinçten gururlanıyordum. Haçatur daha sonra ölmüş Türk çocuğunun cesedini parça parça doğradı ve bu Türk'le aynı kökten olan köpeklerle attı. Akşam aynı şeyi üç Türk çocuğuna daha yaptık...”

ÖLÜLER ARASINDA

BİR ÇİĞLİK

Hiçbir şüpheye mahal bırakmayalım bir de şahitlik edenlerden dinleyelim Hocalı'yı. İşte o gün, o günün hemen ertesinde bölgeye giden gazetecilerin gördüğü manzara:

“Ermeni askerleri binlerce aileyi yok etmiştir.” (Sunday Times, 1 Mart 1992)

“Bir erkek çocuğunun kafası yoktu. Her tarafta işkenceyle öldürülmüş bayan, çocuk ve yaşlılar

vardı.” (İzvestiya, 13 Mart 1992)

“Geçtiğimiz hafta Azerbaycan yine bir morgun mahzeni gibiydi; bir caminin arkasına geçici olarak kurulmuş morga sürüklenerek getirilmiş düzinelerce ceset ve yas tutan mülteciler... Cesetlerin çoğu kaçmaya çalışırken yakın mesafeden vurulmuştu, bazılarının yüzleri paramparça idi, bazılarının kafa derileri yüzülmüştü...” (Newsweek, 16 Mart 1992)

“...Gaflan denen ve ölülerin yakılmasıyla görevli Ermeni grup, Hocalı'nın 1 kilometre batısında bir yere 2 Mart günü 100 Azeri ölüsünü getirip yığdı. Son kamyonda 10 yaşında bir kız çocuğu gördüm. Başından ve elinden yaralıydı. Yüzü morarmıştı. Soğuğa, açlığa ve yaralarına rağmen hâlâ yaşıyordu. Çok az nefes alabiliyordu. Gözlerini ölüm korkusu sarmıştı. O sırada Tigranyan isimli bir asker onu tuttuğu gibi öteki cesetlerin üstüne fırlattı. Sonra tüm cesetleri yaktılar. Bana sanki yanmakta olan ölü bedenler arasından bir çığlık işittim gibi geldi. Yapabileceğim bir şey yoktu. Ben Şuşa'ya döndüm. Onlar Haç'ın hatırı için savaşa devam ettiler.” (Daud Kheyriyan, 'For the Sake of Cross'/ Haçın Hatırı İçin)

HÜKÜM SIRASI SİZİN...

Hâlâ tatmin olmayan var mı?

Öyleyse bunlar da “bilirkişi” raporları:

İnsan Hakları İzleme Örgütü Hocalı'da yaşananların “Dağlık Karabağ'ın işgalinden bu yana gerçekleşen en kapsamlı sivil katliamı” olduğunu ve ölümlerde “Ermeni güçlerinin doğrudan sorumlu olduğunu” rapor etti.

ABD Kongresi Uluslararası İlişkiler Komisyonu Üyesi Don Barton, Kongreyi 'Hocalı soykırımı'nı tanımaya çağırdı. Barton Temsilciler Kurulu'ndaki konuşmasında, “ABD Kongresi, Hocalı soykırımını tanımakla uluslararası toplumun uzun yıllardan beri bu konuyla ilgili sessizliğini bozacaktır” dedi. (Sonuç yok!)

Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi'nin Hocalıda yaşananların “soykırım” olarak tanınması çağrısı Türkiye, Azerbaycan, Birleşik Krallık, Arnavutluk, Bulgaristan, Lüksemburg, Yugoslavya Federal Cumhuriyeti, Makedonya Cumhuriyeti, Norveç, Polonya'lı parlamenterler tarafından imzalandı. (Sonuç yok!) Yine AKPM Ermenistan'ın Azerbaycan'da “işgalci” olarak tanımlayan bir karar aldı. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi 822, 853, 874, 884 sayılı kararlarıyla “Azerbaycan topraklarının Ermeniler tarafından işgal edildiğini” kabul etti. (Sonuç yok, işgal sürüyor!)

BM İnsan Hakları Örgütü Başkanı Holly Cartner “Hocalı'da sivillerin ölümünden Ermenileri sorumlu tuttuklarını” açıkladı. (Sonuç yok, sorumlular cezalandırılmadı!)

Hâlâ soruyorlar ya;

Katliam mı, soykırım mı?

Hükmü siz verin!

Selcan TAŞCI Yeniçağ